

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Cdo/132/2018
Identifikačné číslo spisu: 7113204607
Dátum vydania rozhodnutia: 30.05.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Bajánková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:7113204607.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu JUDr. E. N., bývajúceho v B., proti žalovaným 1/ Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Bratislava, Župné námestie 13, 2/ Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, so sídlom Bratislava, Pribinova č. 2, 3/ Slovenská republika, za ktorú koná Generálna prokuratúra, so sídlom Bratislava, Štúrova 2, o ochranu osobnosti, vedenom na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 12C/68/2013, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 12. decembra 2017 sp. zn. 5Co/248/2017, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaným nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Žalobca sa žalobou proti žalovaným domáhal určenia, že ich konaním voči jeho osobe došlo v období od 6.9.2006 do 10.10.2012 k porušeniu ustanovení § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka o ochrane osobnosti, a preto sú mu povinní titulom náhrady nemajetkovej ujmy uhradiť sumu 100 000 eur.

2. Okresný súd Košice I rozhodnutím z 27. januára 2017 č.k. 12C/68/2013-307 žalobu zamietol a priznal žalovanému 1/ a žalovanému 2/ nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v 100 %-nej výške. Súd prvej inštancie rozhodnutie odôvodnil tým, že v občianskoprávných vzťahoch sa uplatňuje zásada, v zmysle ktorej za škodu zodpovedá ten, kto ju spôsobil; v prípade škody spôsobenej právnickou osobou, ide o činnosť tých osôb, ktoré právnická osoba na túto činnosť použila [§ 420 a § 11 a nasl. zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“ alebo „OZ“)]. Z tejto zásady existujú v občianskoprávných vzťahoch výnimky len v prípadoch výslovne uvedených (§ 422 a § 427 OZ). Výnimka zo zásady, že za škodu zodpovedá ten, kto ju spôsobil, vyplýva tiež zo zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. V ustanovení § 1 ods. 1 vyššie uvedeného zákona je vyjadrené, že za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci zodpovedá štát. To znamená, že bez ohľadu na skutočnosť, ktorý orgán verejnej moci škodu spôsobil,

subjektom zodpovedným za škodu a pasívne vecne legitimovaným v konaní o náhradu škody je štát. To ale neplatí v odlišných právnych vzťahoch a v pôsobnosti iných zákonov; neplatí to medzi iným ani vtedy, keď ide o ochranu osobnosti (§ 11 a nasl. OZ) a pôvodcom zásahu je právnická osoba - štátny orgán (orgán verejnej moci), konkrétnym konaním ktorého malo dôjsť k zásahu do osobnosti (pre porovnanie rozsudok Najvyššieho súdu SR 3 Cdo 176/2012 zo dňa 26.9.2013 a uznesenie Ústavného súdu SR I. ÚS 137/07 z 23.8.2007). Nakoľko Slovenská republika nemôže byť pasívne legitimovaná v konaní o ochranu osobnosti, súd prvej inštancie žalobu bez toho, aby sa zaoberal ďalšími dôkazmi a námietkami zamietol.

3. Krajský súd v Košiciach na odvolanie žalobcu rozsudkom z 12. decembra 2017 sp. zn. 5Co/248/2017 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a náhradu trov odvolacieho konania stranám sporu nepriznal. Mal za to, že súd prvej inštancie vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, vec po právnej stránke správne posúdil a v konečnom dôsledku aj správne vo veci rozhodol, pričom poukázal aj na vecne správne a vyčerpávajúce odôvodnenie súdu prvej inštancie, s ktorým sa v celom rozsahu stotožnil. Vyjadril súhlas s názorom súdu prvej inštancie, že Slovenská republika nemôže byť pasívne legitimovaná v tejto veci, pretože podľa zákona ako žalovaný 3/ mala vystupovať Generálna prokuratúra SR, a už len z toho dôvodu bola správne žaloba zamietnutá. Odvolací súd zdôraznil, že ak škodu mal spôsobiť orgán verejnej moci, subjektom zodpovedným a pasívne vecne legitimovaným je štát, ale to platí všeobecne; to neplatí, keď ide o špecifickú a konkretizovanú žalobu o ochranu osobnosti podľa § 11 a nasl. OZ a pôvodca zásahu do integrity fyzickej osoby je právnická osoba - orgán verejnej moci, lebo jeho konaním malo dôjsť k zásahu do osobnosti (ide o štátny orgán, ktorý vykonáva svoju verejnú moc).

4. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj ako „dovolateľ“) dovolanie. Navrhol rozhodnutia súdov nižších inštancií zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie. Dôvodil, že dovolanie je prípustné v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Uviedol, že mu bola odňatá možnosť konať pred súdom v dôsledku toho, že napadnutý rozsudok je podľa jeho názoru nedostatočne odôvodnený a nepreskúmateľný. Konkrétne namietal, že súd prvej inštancie vykonal pojednávanie vo veci, ale avšak v rámci neho mu nebolo umožnené podať a odôvodniť svoj žalobný návrh (odkaz na zvukový záznam) s uvedením, že dané pojednávanie sa začalo monológom konajúceho sudcu, ktorý nezmyselne a mimo predmetu sporu oboznamoval strany konania s priebehom a dôkazmi vykonanými v trestnej veci vedenej na Okresnom súde Spišská Nová ves pod sp. zn. 4T/30/2007, vo veci v ktorej bol obžalovaný zo spáchania zločinu marenia spravodlivosti, v rámci ktorého konania bol v konečnom dôsledku oslobodený spod obžaloby. Namietal, že i napriek jednoznačným a nespochybniteľným skutočnostiam a dôkazom, ktoré boli obsahom príslušného žalobného návrhu, konajúci súd zamietol žalobu rozsudkom zo dňa 27. januára 2017 z dôvodu, že neboli žalobcom správne označení žalovaní, resp. takto označení žalovaní neboli vo veci vecne legitimovaní. Namiesto toho, aby sa súd venoval výlučne predmetu sporu, teda ochrane osobnosti a nárokom z toho vyplývajúcim, zaoberal sa priebehom trestného stíhania. Ohľadne označenia žalovaných v žalobnom návrhu poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Cdo 149/2011 zo dňa 26. septembra 2011, podľa ktorého neoznačenie orgánu štátu by malo za následok neúplnosť návrhu, avšak konajúci súd má povinnosť pokúsiť sa o odstránenie daného nedostatku v súlade so znením § 43 O.s.p. V zmysle uvedeného uznesenia žalobca vyjadril opätovne záver, že pokiaľ by bola vo veci označená Slovenská republika opakovane (teda viackrát), nebolo by také označenie správne a išlo by o vadu podania (žaloby), na odstránenie ktorej vady je súd povinný vyzvať žalobcu. V prípade, že by voči štátu boli jednou žalobou uplatnené viaceré nároky spadajúce do pôsobnosti jednotlivých štátnych orgánov, alebo ak by bol proti štátu uplatnený nárok, ktorý by mohol byť posudzovaný podľa rôznych právnych predpisov a ktorý by mohol patriť do pôsobnosti rôznych štátnych orgánov, môže štát ako ten istý subjekt mať procesné postavenie žalovaného len jediný krát. Žalobca vyjadril domnienku, že ak uplatnený nárok môže spadať alebo môže byť posudzovaný podľa rôznych právnych predpisov, prípadne môže spadať do pôsobnosti rôznych štátnych orgánov nič nebráni žalobcovi v tom, aby v konaní proti štátu ako jedinému žalovanému vystupovali ako subjekty konajúce za štát (teda v jeho mene) tie štátne orgány, do pôsobnosti ktorých vec patrí a ktoré orgány v jednotlivých fázach trestného konania v mene štátu konali. Žalobca má za to, že Ministerstvo spravodlivosti SR bolo v rámci okruhu označených žalovaných riadne uvedené v návrhu na začatie konania vo veci náhrady škody podaného ešte dňa 28.2.2013.

5. Žalovaný 2/ navrhol dovolanie odmietnuť, nakoľko dovolateľ nepreukázal existenciu dovolacích dôvodov. Podľa neho žalobca nesplnil základnú náležitosť dovolania podľa § 428 CSP, keď neuviedol dovolací dôvod ani podľa § 420 CSP ani podľa § 421 CSP s poukazom na skutočnosť, že žalobca dovolanie odôvodnil dovolacím dôvodom podľa predchádzajúcej právnej úpravy podľa § 237 písm. f/ O.s.p., ktorá už v čase rozhodovania odvolacieho súdu nebola právne účinná. Mal za to, že odvolací súd správne rozhodol, že v prípade žaloby na ochranu osobnosti podanej žalobcom nie je štát pasívne vecne legitimovaným subjektom, pre ktorý dôvod bola žaloba v celom rozsahu zamietnutá.

6. Podľa žalovaného 3/ súdy predmetnú vec správne právne posúdili. V predmetnej veci nie je naplnený žiaden zo zákonom stanovených dovolacích dôvodov s tým, že žalobca nesprávne za pasívne legitimovanú označil Slovenskú republiku a nie ten subjekt, ktorého konaním malo dôjsť k zásahu do jeho osobnosti, pričom osobitne poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 176/2012 zo dňa 26. septembra 2013, podľa ktorého za škodu zodpovedá ten, kto ju spôsobil; v prípade škody spôsobenej právnickou osobou ide o činnosť tých osôb, ktoré právnická osoba na túto činnosť použila (§ 420 aj § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka). To ale neplatí v odlišných právnych vzťahoch a v pôsobnosti iných zákonov; neplatí to medziiným ani vtedy, keď ide o ochranu osobnosti (§ 11 a nasl. Občianskeho zákonníka) a pôvodcom zásahu je právnická osoba - štátny orgán (orgán verejnej moci), konkrétnym konaním ktorého malo dôjsť k zásahu osobnosti.

7. K vyjadreniu žalovaného 2/ a žalovaného 3/ žalobca uviedol, že trvá na svojich predošlých vyjadreniach a zároveň upriamil pozornosť na niektoré závery vyplývajúce z uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci č.k. 5 Cdo 120/2013, a z rozsudku Krajského súdu v Košiciach č.k. 5Co/248/2017 zo dňa 12. decembra 2017, v zmysle ktorých Slovenská republika nemôže byť pasívne legitimovaná v konaní o ochranu osobnosti, avšak na druhej strane najvyšší súd v uznesení uvádza, že „Štát - Slovenská republika je ako účastník konania o náhradu škody označený správne, ak je súčasne s ním označený aj príslušný štátny orgán, ktorý bude za štát konať“. Ďalej poukázal na to, že súd je povinný bez zreteľa na označenie účastníka v návrhu zabezpečiť, aby za štát konal pred súdom ten štátny orgán, do rozsahu pôsobnosti ktorého takéto konanie patrí podľa príslušných právnych predpisov. Žalobca v zmysle uvedeného má za to, že ani neoznačenie správneho štátneho orgánu konajúceho v mene štátu v žalobnom návrhu nemá za následok neodstrániteľnú vadu podania, bránicu súdu v riadnom konaní.

8. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 2 písm. b/ CSP), v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

9. V danom prípade bolo dovolanie podané po 1. júli 2016, kedy nadobudol účinnosť nový civilný procesný kódex (ďalej len „CSP“). Dovolateľ avšak podané dovolanie odôvodnil dovolacím dôvodom podľa § 237 písm. f/ O.s.p, teda podľa predchádzajúcej právnej úpravy v čase platnosti a účinnosti novej právnej úpravy. Najvyšší súd posúdil dané dovolanie podľa obsahu (článok 11 CSP).

10. Dovolateľ v dovolaní namietal nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozhodnutia a jeho nepreskúmateľnosť. Tiež namietal, že mu nebolo umožnené podať a odôvodniť žalobný návrh; pasívnu legitimáciu; nezrozumiteľnosť bodu 14. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, z ktorého vyplýva názor, že pasívne legitimovaným vo veci ochrany osobnosti je štát, hoci sa odvolací stotožnil s právnym názorom súdu prvej inštancie; nesplnenie povinnosti súdu prvej inštancie ohľadne v zmysle § 43 O.s.p. vyzvať žalobcu na odstránenie vady jeho návrhu vo veci nesprávneho označenia strán konania a otázku zodpovednosti konkrétneho subjektu v prípadoch ochrany osobnosti.

11. Dovolateľ teda vystihol niekoľko pojmových znakov významných z hľadiska zedefinovania procesnej vady konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP, teda že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

12. Dovolací súd v súvislosti s námietkou nedostatočného odôvodnenia rozhodnutí súdov oboch inštancií zdôrazňuje, že odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny. Keďže

konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca späť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú jednotu, v dôsledku čoho ich treba chápať ako celok. V odôvodnení napadnutého rozsudku odvolací súd uviedol, čoho a z akých dôvodov sa žalobca domáhal, čo navrhovali žalovaní, z ktorých skutočností a dôkazov súdy vychádzali, akými úvahami sa riadil prvoinštančný súd; odvolací súd zaujal aj závery k jeho právnomu posúdeniu, s ktorým sa stotožnil a rovnako tak podrobne vysvetlil otázku pasívnej vecnej legitímácie. Obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie náležite neodôvodnil. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa.

13. K námietke žalobcu spočívajúcej v tom, že žalobcovi nebolo umožnené podať a odôvodniť žalobný návrh, najvyšší súd konštatuje, že k danému procesnému pochybeniu zo strany súdu prvej inštancie nedošlo. Zo spisu zreteľne vyplýva, že žalobca podal žalobný návrh dňa 28. februára 2013, ktorý bol ním odôvodnený, následne súd na základe jeho návrhu uznesením č.k. 12C/68/2013-28 zo dňa 30. septembra 2013 pripustil, aby do konania ako žalovaná 3/ vstúpila Generálna prokuratúra SR, pričom zároveň bola pripustená zmena petitu tak, že žalovaní 1/ až 3/ sú povinní spoločne a nerozdielne nahradiť žalobcovi nemajetkovú ujmu 100 000 eur, ako aj nahradiť trovy konania. Tiež písomným podaním zo dňa 7. novembra 2016 žalobca vzal žalobu voči žalovanej 3/ Generálnej prokuratúre SR späť v celom rozsahu a zároveň navrhol, aby súd pripustil vstup do konania ako žalovanej 3/ Slovenskú republiku, za ktorú konaná Generálna prokuratúra, pričom súd o predmetnom návrhu rozhodol tak, že konanie voči Generálnej prokuratúre SR zastavil a zároveň pripustil, aby do konania pristúpila ako žalovaná 3/ Slovenská republika, za ktorú koná Generálna prokuratúra SR. Vzhľadom na uvedené námietka žalobcu neobstojí, nakoľko zo spisu zreteľne vyplýva, že k obmedzeniu jeho práva disponovať so žalobným návrhom v priebehu konania nedošlo.

14. Námietka žalobcu, že záver odvolacieho súdu uvedený v bode 14. jeho odôvodnenia je nezrozumiteľný s dôrazom na to, že z neho vyplýva, že pasívne legitimovaným je štát a nie orgán verejnej moci konaním, ktorého postupom malo dôjsť k zásahu do osobnosti, nie je dôvodná. Z formulácie odvolacieho súdu zreteľne vyplýva skutočnosť, že v danej veci pasívne legitimovaným ako žalovaný 3/ mala byť Generálna prokuratúra ako pôvodca zásahu do integrity fyzickej osoby ako orgán verejnej osoby, lebo jej konaním malo dôjsť k zásahu do osobnosti v zmysle § 11 a nasl. OZ, pričom vysvetlil, že štát je zodpovedným za škodu ale vo všeobecnosti, nie vo veci ak ide o ochranu osobnosti. Vzhľadom na vyššie uvedené najvyšší súd konštatuje, že daný záver odvolacieho súdu je zrozumiteľný, a teda námietka uplatnená v tejto súvislosti je bezpredmetná už aj z hľadiska, že otázka pasívnej legitímácie vo vzťahu k ochrane osobnosti je odvolacím súdom rozanalyzovaná aj v iných bodoch jeho odôvodnenia.

15. Dovolateľ ďalej namietal nespĺnenie povinnosti súdu prvej inštancie v zmysle § 43 O.s.p. Mal za to, že súd ho mal vyzvať na odstránenie vady jeho návrhu vo veci nesprávneho označenia strán konania, pričom na podporu svojich tvrdení poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6 Cdo 149/2011 zo dňa 26. septembra 2012, v odôvodnení ktorého sa uvádza, že riadne označenie štátu ako žalovaného účastníka konania je náležitou súčasťou riadneho návrhu na začatie konania. Štát je ako účastník konania označený riadne, ak je súčasne s ním označený príslušný štátny orgán, ktorý bude za štát konať. Neoznačenie toho, kto má za štát konať, má za následok neúplnosť návrhu so súčasným vznikom povinnosti súdu pokúsiť sa o odstránenie tejto vady postupom podľa § 43 O.s.p.

16. V danej veci však o taký prípad nejde. Žaloba bola súdmi v základnom konaní zamietnutá z dôvodu nedostatku pasívnej vecnej legitímácie, teda z dôvodu, že na strane žalovaných nie je ani jeden subjekt nositeľom hmotnoprávnej povinnosti k uplatnenému nároku (nemajetková ujma z dôvodu neoprávneného zásahu do osobnosti žalobcu). Vecnou legitímáciou je totiž stav vyplývajúci z hmotného práva, kedy jedna strana je subjektom hmotnoprávneho oprávnenia, o ktoré v konaní ide (je aktívne vecne legitimovaný) a strana na opačnej procesnej strane (žalovaný) je subjektom hmotnoprávnej povinnosti (je pasívne vecne legitimovaný).

17. Otázka pasívnej vecnej legitímácie nie je vadou návrhu a súd nebol povinný vyzvať navrhovateľa na odstraňovanie väd návrhu. Súd totiž ani nemá povinnosť (ani oprávnenie) poučovať účastníkov o ich hmotnoprávných oprávneniach a účinkoch ich úkonov, ktoré uplatňujú v súdnom konaní, teda ani o tom, či a ktorí účastníci majú byť aktívne a pasívne vecne legitimovaní pri zohľadnení konkrétnych

okolností prejednávanej veci, čo by bolo v rozpore so zásadou rovnosti účastníkov konania (por. aj 7 Cdo 126/2013, 7 Cdo 500/2014).

18. Vzhľadom na vyššie uvedené dovolací súd vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP v danom prípade nezistil.

19. Z dovolania vyplynulo, že dovolateľ podal dovolanie proti rozsudku aj z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia. V prípade uplatnenia dovolacieho dôvodu, ktorým je nesprávne právne posúdenie veci, je riadne vymedzenie tohto dovolacieho dôvodu v zmysle § 432 ods. 2 CSP nevyhnutným predpokladom pre posúdenie prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 CSP. Len konkrétne označenie právnej otázky, ktorú podľa dovolateľa riešil odvolací súd nesprávne, umožňuje dovolaciemu súdu posúdiť, či ide skutočne o otázku, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a či sa pri jej riešení odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a/ CSP), alebo ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená (§ 421 ods. 1 písm. b/ CSP) alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. c/ CSP).

20. Z dovolania podaného žalobcom vyplynula otázka riešenia pasívnej legitímácie v konaní o ochrane osobnosti a následnej zodpovednosti za konanie majúci za to, že štát je ako účastník vo veci ochrany osobnosti označený správne, ak je súčasne s ním označený aj príslušný štátny orgán konajúci v mene štátu poukazujúci iba na jedno rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 6 Cdo 149/2011 zo dňa 26. septembra 2012.

21. Dovolací súd má za to, že žalobca nepreukázal existenciu odklonu rozhodnutia odvolacieho súdu od ustálenej súdnej praxe dovolacieho súdu. Dovolací súd na preukázanie tohto konštatovania poukazuje na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 176/2012 zo dňa 26. septembra 2013, v ktorom bolo uvedené, že režim ochrany osobnosti je postavený na princípe zodpovednosti pôvodcu zásahu za ujmu spôsobenú na chránených osobnostných právach, ako aj to, že nároky vyplývajúce z neoprávnených zásahov do práva na ochranu osobnosti sú podľa platnej právnej úpravy pojmovo odlišné od nárokov na náhradu škody. Platná právna úprava dôsledne rozlišuje medzi právom na ochranu osobnosti upraveným v § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka a právom na náhradu škody. Právo na ochranu osobnosti predstavuje nemajetkové právo rýdzo osobnej povahy, ktoré je úzko späté s osobnosťou človeka a jej prejavmi. Na rozdiel od toho, právo na náhradu škody je právo majetkovej povahy, ktoré môže patriť tak fyzickej ako aj právnickej osobe a nemá absolútnu, ale len relatívnu povahu. V občianskoprávných vzťahoch sa uplatňuje zásada, v zmysle ktorej za škodu (ujmu) zodpovedá ten, kto ju spôsobil; v prípade škody spôsobenej právnickou osobou ide o činnosť tých osôb, ktoré právnická osoba na túto činnosť použila (§ 420 aj § 11 nasl. Občianskeho zákonníka). Z tejto zásady existujú v občianskoprávných vzťahoch výnimky len v prípadoch výslovne uvedených v zákone (viď napr. § 422 a 427 Občianskeho zákonníka). Výnimka zo zásady, že za škodu zodpovedá ten, kto ju spôsobil, vyplýva tiež zo zákona č. 514/2003 Z.z., v ustanovení § 1 ods. 1 ktorého je vyjadrené, že za škodu spôsobenú niektorým orgánom verejnej moci nezodpovedá tento orgán, ale za neho štát. V pôsobnosti uvedeného zákona to teda znamená, že bez ohľadu na skutočnosť, ktorý štátny orgán (orgán verejnej moci) škodu spôsobil, subjektom zodpovedným za škodu a pasívne vecne legitimovaným v konaní o náhradu škody je štát. To ale neplatí v odlišných právnych vzťahoch a v pôsobnosti iných zákonov; neplatí to medziiným ani vtedy, keď ide o ochranu osobnosti (§ 11 a nasl. Občianskeho zákonníka) a pôvodcom zásahu je právnická osoba - štátny orgán (orgán verejnej moci), konkrétnym konaním ktorého malo dôjsť k zásahu do osobnosti.

21.1. Pokiaľ žalovaný poukázal na nezákonnosť jeho trestného stíhania a tým spôsobený zásah do jeho osobnostných práv, je zrejmé s prihliadnutím na vyššie uvedené právne závery v rozhodnutí sp. zn. 3 Cdo 176/2012 zo dňa 26. septembra 2013, že za zásah do osobnej integrity spôsobenej trestným stíhaním zodpovedá subjekt, ktorého konaním malo dôjsť k zásahu do osobnosti za predpokladu, že by bolo preukázané nezákonnosť trestného stíhania. Najvyšší súd pre účely tohto dovolacieho konania opakuje, že na obdobných skutkových a právnych záveroch spočíva tiež rozhodnutie sp. zn. 7 Cdo 126/2013 zo dňa 30. septembra 2014.

22. Rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6 Cdo 149/2011 zo dňa 26. septembra 2012 však otázku vecnej legitímácie neriešilo. Toto rozhodnutie riešilo otázku kvalifikovanosti žaloby a riadneho označenia žalovaného v prípade, ak ním je Slovenská republika, so špeciálnym odkazom na prípad, ak je predmetom konania nárok vyplývajúci zo zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci.

23. Vzhľadom na vyššie spomenuté odvolací súd sa preto v napadnutom rozhodnutí pri posudzovaní otázky pasívnej vecnej legitímácie v spore o ochranu osobnosti neodklonil o d ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Sama polemika s právnymi závermi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo len kritika prístupu odvolacieho súdu k právnemu posudzovaniu vecí významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v ustanovení § 421 ods. 1 písm. a/ CSP.

24. Najvyšší súd z uvedených dôvodov dovolanie ako procesne neprípustné odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP.

25. V dovolacom konaní úspešným žalovaným najvyšší súd trovy dovolacieho konania nepriznal, lebo im žiadne trovy v tomto konaní nevznikli.

26. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.